

Daniel, kapitola třetí.

Ladislav Hodač – www.tajemstvibible.cz

Stručný přehled obsahu třetí kapitoly knihy Daniel.

Sen, kterým Bůh ukázal Nebukadnezarovi průběh lidských dějin od doby Babylonu až do druhého příchodu Pána Ježíše ve druhé kapitole, mu byl dán proto, aby mohl porozumět úloze, kterou měl hrát v dějinách světa, a vztahu, který by jeho království mělo mít ke království nebes. Výkladem snu se mu dostalo jasného poučení o tom, že na konci lidských dějin bude zřízeno věčné Boží království. Král uznal Boží moc, ale jeho srdce ještě nebylo zcela očištěno od světské ctižádosti a touhy po ještě větší moci a vyvýšení. Úspěch, který provázel jeho panování, ho plnil pýchou. Po čase přestal ctít Boha a začal znovu uctívat své modly se zvýšenou horlivostí. Slova „ty jsi ta zlatá hlava“ na něj udělala hluboký dojem. Podporován svými poradci se rozhodl, že nechá zhotovit sochu, kterou viděl ve snu, ale ještě překoná originál. Jeho socha nebude od hlavy k nohám ze stále horšího materiálu, ale bude celá ze zlata. Bude symbolem Babylonu jako věčného nepokořitelného, všemocného království, které si podrobí všechna ostatní království a bude vládnout navěky.

Myšlenka na založení říše a dynastie, která by trvala věčně, se Nabukadnezarovi velice líbila. Věděl, že jeho moci nemohly okolní národy odolat. Zapomněl na podivuhodný projev prozřetelnosti v souvislosti se snem, který měl. Zapomněl také, že Bůh Izraele mu skrze svého služebníka Daniela objasnil význam jeho snu. Zapomněl, že pro tento výklad byli mudrci země ušetření potupné smrti. Rozhodl se, že se všemožnými prostředky pokusí povznést Babylon až na vrchol slávy jako světovou říši hodnou všeobecného uctívání.

Symbolický obraz sochy, jímž Bůh zjevil králi a lidu svůj záměr s národy země, měl nyní sloužit k oslavě lidské moci. Danielův výklad měl být zavrhnut a zapomenut. Pravda měla být zkreslena a zneužita. Symbol, který použil Bůh, aby lidem odhalil významné budoucí události, měl být použit k tomu, aby se zabránilo šíření pravdy, kterou chtěl Bůh sdělit světu. Tímto způsobem se satan pokoušel zmařit Boží záměr s lidstvem. Nepřítel lidského pokolení věděl, že pravda nedotčená bludem má spásnou moc. Když je však použita k tomu, aby sloužila k sobeckým cílům člověka, stává se silou vedoucí ke zlu.

Z historie víme, že v životě krále Nabukadnezara nastala situace, kdy mu šlo o život, protože se ho jeho protivníci snažili svrhnout z trůnu. Šlo o tzv. palácovou vzpouru.

Wieseman, Kroniky chaldejských králů, str. 73: „V desátém roce (595/594) byl akkadský král ve své vlastní zemi, od měsíce Kislev (prosinec) do měsíce Tebet (leden) byla v Akkadu vzpoura...zbraněmi pobil (král) mnoho svých vlastních vojáků. Svojí vlastní rukou je zabil.“

I tato situace mohla přispět k tomu, proč Nabukadnezar vyžadoval tak striktní znamenání poslušnosti od všech svých poddaných. Kdo by se soše neklaněl, měl být vhozen do rozpálené

pece. Poslušnost vynucovaná násilím vždy byla zbraní v rukách těch, kteří byli ovládáni satanem. V případě tří hebrejských mládenců, přátel Daniela, zasáhl Bůh do dění nadpřirozeným způsobem a vysvobodil své služebníky, kteří v něho doufali.

Daniel 3:1 ¹Král Nabukadnezar nechal vyrobit zlatou sochu. Byla 60 loktů vysoká a 6 loktů široká (30x3m). Nechal ji postavit na pláni Dura v provincii Babylon.

Výklad Daniel 3:1

Na konci druhé kapitoly padl Nabukadnezar před Danielem na tvář a klaněl se mu. Uznal autoritu izraelského Boha a označil Ho jako Pána králů a zjevovatele tajemství. Nicméně mu tento postoj pokory nevydržel dlouho. A už vůbec se mu nelíbil v podobě sochy zjevený průběh lidských dějin. Nesouhlasil s tím, že sláva Babylonu nebude trvat věčně a že jeho říše bude nahrazena jiným královstvím. Nabukadnezar byl tou zlatou hlavou. To se mu líbilo. Socha celá ze zlata měla jasné poselství. Sláva Babylonu nikdy neskončí. Dějiny se nebudou odehrávat podle vůle suverénního vládce vesmíru Hospodina, ale podle vůle Nabukadnezara. Socha měla pravděpodobně znázorňovat hlavního boha Babylonu Marduka. Rozměry sochy jsou typicky babylonské. Babylónský matematický systém byl postaven na čísle 6. (tzv. sexagesimální systém): 60 vteřin, 60 minut, 24 hodin, 360 dní, 360 stupňů.

Když znásobíme 60×6 , dostaneme 360. Toto číslo bylo v Babylonu posvátné. 360 stupňů a 360 dní reprezentovalo plnost času a vesmírného prostoru. 36 bohů ovládalo babylonský panteon. Každý z nich ovládal deset stupňů vesmírného prostoru po dobu deseti dní.

Když sečteme čísla 1 – 36, obdržíme číslo 666. Toto číslo bylo známo jako číslo slunce a byli v něm obsaženi všichni bozi Babylonu. Hlavním bohem byl sluneční bůh Marduk, který byl absolutním vládcem vesmíru a času. Babylónští kněží nosili na krku zlatý amulet zvaný latinsky sigila solis, tedy pečeť slunce, protože zlato znázorňovalo barvu slunce. Tato pečeť byla kulatá jako slunce. Na přední straně amuletů byl čtverec, který byl rozdělen na dalších 36 menších čtverců. V každém malém čtverci byla čísla od 1 do 36. Pod tím velkým čtvercem bylo číslo 666. Na druhé straně amuletů byl znázorněn řvoucí lev s orlími křídly jehož hřiva znázorňovala sluneční paprsky. Není tedy náhodou, že v 7. kapitole knihy Daniel je Babylon znázorněn jako lev s orlími křídly. Naše číslo 6 znázorňuje ve skutečnosti stočeného hada a má svůj původ v Indii. Když vyslovíme slovo 6 v mnoha jazycích, tak nám připomíná syčení hada. V astrologii vládne lev nad nejteplejší částí roku, totiž od 23. července do 22. srpna. Tak jako je slunce králem všech nebeských planet, tak je zlato králem nad všemi kovy. Tak jako je orel králem ptáků a číslo 666 je králem všech čísel, tak Babylon je královstvím nad všemi královstvími.

Římané převzali spoustu myšlenek z Babylonu do svého náboženského systému, ale vytvořili jiný systém počítání založený na desítce. Nicméně si zvolili šest písmen ze své latinské abecedy a těm dali číselnou hodnotu. Když se sečtou dohromady, obdržíme číslo 666. Toto číslo tedy reprezentuje Babylon, ale i Řím, protože apoštol Petr nazývá Řím Babylonem.

1. list Petrův 5:13 ¹³Pozdravuje vás vaše spolu vyvolená církev v Babylonu a Marek, můj syn.

Takže všichni, kteří se měli poklonit této soše, uctívali Babylon a boha slunce, jehož číslo je 666.

V přepočtu na metry byla socha 30 m vysoká a 3 m široká, tzn. v poměru jedna ku deseti. Vypadala tedy velice hubeně vůči své výšce, ale přesně tímto způsobem znázorňovali Babyloňané tehdejší doby svá božstva. Nejnovější poznatky naznačují, že slovo Dura by mohlo znamenat zeď. Plán Dura tedy byla pravděpodobně místem mezi vnější a vnitřní hradební zdí, které chránily Babylon před napadením.

Daniel 3:2-7 ²Potom dal shromáždit satrapy, hejtmany, místodržící, radní, pokladníky, soudce, hodnostáře a všechny úředníky provincií, aby se dostavili k zasvěcení té sochy, kterou vztyčil král Nabukadnezar. ³Satrapové, hejtmani, místodržící, radní, pokladníci, soudci, hodnostáři a všichni úředníci provincií se tedy shromáždili k zasvěcení té sochy, kterou vztyčil král Nabukadnezar. Když stanuli před sochou, kterou Nabukadnezar vztyčil, ⁴zvolal hlasatel mocným hlasem: „Lidé všech národů a jazyků, přikazuje se vám toto: ⁵Jakmile uslyšíte roh, píšťalu, citeru, harfu, cimbál, buben a všechnu tu hudbu, padněte a klanějte se zlaté soše, kterou vztyčil král Nabukadnezar. ⁶Kdokoli by nepadl a neklaněl se, bude ihned hozen do rozpálené ohnivé pece!“ ⁷Jakmile tedy všichni ti lidé ze všech národů a jazyků uslyšeli roh, píšťalu, citeru, harfu, cimbál a všechnu tu hudbu, padali a klaněli se té zlaté soše, kterou vztyčil král Nabukadnezar.

Výklad Daniel 3:2-7

Přišel ustanovený den a na pláni Dura se shromáždil obrovský zástup lidí z různých národů podrobených Babylonem.

Již jsme si řekli, že po nálezu babylonských kronik víme, že Nabukadnezar během svého panování čelil několika pokusům o palácový převrat. Jednou se dokonce dostal do tak nebezpečné situace, že sám musel ve svém paláci s mečem v ruce bojovat o svůj život.

Mohly to být tyto události, ale také samozřejmě touha vyvýšit sebe a celou Babylonskou říši, které přiměly Nabukadnezara, aby vyžadoval projev loajality ode všech svých knížat, vévodů a vůdců, starších, správců nad poklady, právníků, generálů, úředníků a všech mocných babylonské země; byli to totiž zrovna oni, kteří byli králi nejnebezpečnější, protože pracovali v centru moci.

Celá ceremonie měla náboženský charakter. Všimněme si, že **v této situaci došlo ke spojení státu a církve**. Přítomna byla jak politická, tak i náboženská elita babylonského světa; všichni měli padnout před bohem Babylonu Mardukem a uctívat ho. **Nabukadnezar šikovně zahalil své politické cíle do náboženského pláště**. Kdo vyjádřil poslušnost Mardukovi, vyjádřil zároveň poslušnost králi, který byl jakýmsi reprezentantem Marduka na zemi. Králi bylo naprosto jedno, jestli se někdo klaněl ze strachu o život, nebo proto, že souhlasil. A hudba

hrála odjakživa velkou roli při podobných událostech. A tak se ze strachu o život všichni klaněli. Totiž skoro všichni.

Zdálo se, že duchovní mocnosti temnot v tomto dni získají velké vítězství. Uctívání zlaté sochy slibovalo, že se stane stálou součástí zavedeného způsobu modloslužby a bude uznané za státní náboženství země. Satan doufal, že tím zmaří Boží úmysl učinit z přítomnosti zajatého izraelského národa prostředek k požehnání všech pohanských národů.

Daniel 3:8-12 ⁸Tehdy ale přišli jistí mágové s obviněním proti Židům. ⁹„Ať žiješ, králi, navěky!“ pozdravili krále Nabukadnezara. ¹⁰„Sám jsi, Výsosti, ráčil vydat nařízení, že každý, kdo uslyší roh, píšťalu, citeru, harfu, cimbál, buben a všechnu tu hudbu, musí padnout a klanět se té zlaté soše, ¹¹a kdokoli by nepadl a neklaněl se, bude hozen do rozpálené ohnivé pece. ¹²Jsou tu ale jistí Židé, které jsi ráčil pověřit správou provincie Babylon – Šadrach, Mešach a Abednego – a tito muži si z tebe, králi, nic nedělají. Tvé bohy nectí a zlaté soše, kterou jsi vztyčil, se neklanějí.“

Výklad Daniel 3:8-12

Pyšnému Nabukadnesarovi, plnému vítězoslávy a triumfu, se donesla zpráva, že mezi jeho poddanými jsou někteří, kteří se opovážili neuposlechnout jeho rozkazu. Nevděk totiž vládne světu. Ti mágové, které ve druhé kapitole Daniel a jeho tři přátelé zachránili před popravou, se teď „odvděčují“ svým zachráncům žalováním králi, že se neklaněli zlaté soše. Konečně zde byla vhodná příležitost se těch třech hebrejských zajatců zbavit. Z textu nevyplývá, proč u této události nebyl Daniel. Prostě to nevíme. Ale naši tři přátelé, kteří znali a milovali Hospodina, měli veliký problém klanět se modle, která pravděpodobně znázorňovala hlavní babylonské božstvo Marduka, podle babylónské mytologie stvořitele nebe a země. V prvním a druhém přikázání desatera stojí totiž psáno:

Exodus 20:1-5 ¹Bůh promluvil všechna tato slova: ²„Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, který tě vyvedl z Egypta, z domu otroctví. ³Neměj žádné bohy kromě mne. ⁴Nevytvářej si modly v podobě čehokoli nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. ⁵Neklaň se jim a nesluž jim, neboť já Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivě milující.

Hospodin tuto zkoušku víry na tři mládence dopustil.

Daniel 3:13-15 ¹³Nabukadnezar soptil hněvem. Poručil, ať mu Šadracha, Mešacha a Abednega přivedou, a když ty muže ke králi přivedli, ¹⁴Nabukadnezar jim řekl: „Je to pravda, Šadrachu, Mešachu a Abednego, že nectíte mé bohy a neklaníte se zlaté soše, kterou jsem vztyčil? ¹⁵Jste teď připraveni, jakmile uslyšíte roh, píšťalu, citeru, harfu, cimbál, buben a všechnu tu hudbu, padnout a klanět se té soše, kterou jsem vyrobil? Jestli se nepokloníte, budete ihned hozeni do rozpálené ohnivé pece! A který bůh by vás mohl zachránit z mé moci?“

Výklad Daniel 3:13-15

Pravděpodobně tisíce lidí padly na povel, na znamení hudby na kolena a uctívaly sochu – modlu Marduka. Jen tři mládenci zůstali stát. A v blízkosti už sálala rozpálená pec. Jaký neskutečný psychický tlak museli ustát. Nabuchodonozor byl v této fázi svého života pyšný a prchlivý diktátor. V souvislostech předcházející vzpoury v armádě a pokusu o palácový převrat si dokážeme představit napjatost situace. Okamžitě si mládence nechal přivést. Kupodivu je nenechal svrhnout do ohnivé pece hned, ale dal jim druhou šanci. Znal je jako poctivé a spolehlivé služebníky. A pak vyslovil tu pyšnou větu: **A který bůh by vás mohl zachránit z mé moci?**

To nám připomíná onu nechvalně známou větu pyšného egyptského faraona Thutmose III. r. 1450 př. Kr. v jednom biblickém příběhu o Exodu Izraelského národa:

Exodus 5:1-2 ¹Mojžíš s Áronem tedy šli k faraonovi a řekli mu: „Takto praví Hospodin, Bůh Izraele: Propusť můj lid, aby mi konali slavnost na poušti!“ ²Farao odpověděl: „**Kdo je to ten Hospodin**, že bych ho měl poslechnout a propustit Izrael? Žádného Hospodina neznám a Izrael nepropustím!“

Zdá se, že my, lidé, jsme nepoučitelní. Pořád opakujeme stejné chyby a neučíme se z lekcí minulosti. Ani dnes ne. Tak i Nabukadnezar si mohl v budoucnosti ušetřit mnoho trápení, kdyby zaujal jiný postoj vůči nejmocnějšímu a nejlaskavějšímu panovníku vesmíru, Hospodinu.

Královy výhrůžky byly marné. Nemohl odvrátit židovské muže od jejich věrnosti vládci vesmíru. Z historie svých otců se poučili, že neposlouchat Boha má za následek zneuctění, pohromu a smrt, zatímco žít s postojem úcty k Bohu je začátek moudrosti a základ všeho opravdového úspěchu. Mládenci stáli klidně před rozpálenou pecí a řekli králi:

Daniel 3:16-18 ¹⁶„Na to ti, Nabukadnezare, nepotřebujeme sami odpovídat,“ řekli králi Šadrach, Mešach a Abednego. ¹⁷„Jestli nás Bůh, kterého ctíme, bude chtít zachránit, zachrání nás z rozpálené ohnivé pece i ze tvé moci, králi. ¹⁸A i kdyby ne, vezmi na vědomí, králi, že tvé bohy ctít nebudeme a zlaté soše, kterou jsi vztyčil, se nepokloníme.“

Výklad Daniel 3:16-18

Nátlak znásilňující lidské svědomí byl vždy zbraní mocných tohoto světa, kteří spolupracovali s nepřítelem spasení, satanem, Šadrach, Mešach a Abednego měli ale ve věci jasno. Pro ně neexistoval žádný kompromis. „Tvé bohy, králi, ctít nebudeme a zlaté modle, kterou jsi postavil, se nepokloníme.“ To bylo jasné poselství. Mládenci věděli, že je Bůh může zachránit, ale také nemusí. Zcela se vložili do jeho rukou. Jejich víra sílila.

Daniel 3:19-25 ¹⁹Nabukadnezar se na Šadracha, Mešacha a Abednega rozzuřil. S tváří zkřivenou vztekem ihned poručil rozpálit tu pec sedmkrát více, než se rozpalovala obvykle,

²⁰a největším silákům ze svého vojska přikázal, ať Šadracha, Mešacha a Abednega svážou a hodí je do rozpálené ohnivé pece. ²¹A tak ty muže svázali, jak byli – v pláštích, kalhotách i čepicích – a hodili je do rozpálené ohnivé pece. ²²Protože byl králův rozkaz tak přísný, rozpálili pec tak silně, že ty muže, kteří do ní Šadracha, Mešacha a Abednega házeli, sežehl plamen. ²³Tito tři muži, Šadrach, Mešach a Abednego, pak dopadli svázání doprostřed rozpálené ohnivé pece. ²⁴Náhle se král Nabukadnezar zděsil. Vstal a ohromen se ptal svých rádců: „Copak jsme nehodili do plamenů tři svázané muže?“ „Jistě, Výsosti,“ odpověděli. ²⁵„Jenže já vidím čtyři muže,“ on na to, „a rozvázané! Procházejí se v plamenech, vůbec nic jim není a ten čtvrtý vypadá jako boží syn!“

Výklad Daniel 3:19-25

Prehliivý Nabukadnezar soptil hněvem. Jeho tvář zkrivená vztekem připomínala tvář démona. Ztratil důstojné sebeovládání, které tak sluší lidem v jeho pozici. V Babylonské říši měl neomezenou moc. Jeho slovo bylo zákonem. Nesnesl neposlušnost a protivenství. A tady před ním stáli tři hebrejští mládenci – zajatci, kteří se odvážili mu vzdorovat. To bylo příliš. Rozkázal pec rozpálit sedmkrát více. Tyto pece sloužily k vypalování cihel. Číslo sedm je v Bibli často číslem plnosti. Pec byla tedy rozpálená na maximum. Začíná se odehrávat dramatický boj mezi neexistujícími bohy Babylonu, za nimiž stojí satan, a jediným živým Bohem stvořitelem skrze jejich pozemské zástupce. Z lidské perspektivy neměli hebrejští mládenci sebemenší šanci. Na králův rozkaz byli okamžitě vhozeni do ohnivé pece. Bůh ale nezapomněl na své věrné služebníky a zázračným způsobem vstoupil do dění. Nabukadnezar a celá babylonská elita s úžasem zírali, jak královy vojáky zadusil plamen. Ale nejenom to. Od svých pout osvobození mládenci se procházeli uprostřed ohně s nějakou čtvrtou osobou, která vypadala jako Boží Syn. V jeho přítomnosti ztratily plameny svoji moc, protože On sám je stravující oheň.

Deuteronomium 4:23-24 ²³Mějte se tedy na pozoru, abyste nezapomněli na smlouvu Hospodina, svého Boha, kterou s vámi uzavřel, a nevytvořili si modlu v jakékoli podobě, což ti Hospodin, tvůj Bůh, zakázal. ²⁴Hospodin, tvůj Bůh, je stravující oheň, žárlivě milující Bůh!

Králova tvář byla bledá a zděšená. Jak mohl rozpoznat Božího syna? Daniel a jeho přátelé byli na královském dvoře svým životem a povahou představiteli a svědky pravdy. Když byli dotazováni na příčinu své víry, prostě a jasně vysvětlovali lidem kolem sebe zásady spravedlnosti a víry v Boha stvořitele. Mluvili o Kristu, Božím Synu, jako o Vykupiteli, který jednoho dne přijde na tuto hříchem a zlem zmítanou planetu. Z jejich vyprávění pak ve čtvrté postavě v ohnivé peci poznal král Božího syna.

Daniel 3:26-33 ²⁶Nabukadnezar přistoupil k otvoru rozpálené ohnivé pece a zvolal: „Šadrachu, Mešachu, Abednego, služebníci Nejvyššího Boha, pojd'te ven!“ A tak Šadrach, Mešach a Abednego vyšli z ohně ven. ²⁷Satrapové, hejtmani, místodržící i královští rádcové se shromáždili, aby viděli ty muže, kterým oheň vůbec neublížil. Ani vlasy na hlavě neměli ožehlé, ani na pláštích nebylo nic znát a nebyli ani cítit ohněm. ²⁸Nabukadnezar tehdy prohlásil: „Požehnán buď Bůh Šadrachův, Mešachův a Abednegův, jenž poslal svého anděla a

zachránil své služebníky, kteří se na něj spolehli! Vzepřeli se dokonce i královskému rozkazu a raději by položili život, než aby sloužili a klaněli se jinému bohu, než je jejich Bůh. ²⁹Proto nařizují lidem všech národů a jazyků: Kdokoli by se rouhal Bohu Šadrachovu, Mešachovu a Abednegovu, bude rozčtvrcen a jeho dům obrácen v smetiště. Žádný jiný Bůh přece nedokáže zachránit jako tento!“ ³⁰Král se pak postaral, aby se Šadrachovi, Mešachovi a Abednegovi v babylonské provincii dobře dařilo. ³¹Král Nabukadnezar lidem všech národů a jazyků v celém obydleném světě: Hojný pokoj vám! ³²S potěšením vám dávám na vědomost divy a zázraky, které při mně vykonal Nejvyšší Bůh. ³³Jak nesmírné jsou jeho divy, jak mocné jeho zázraky! Jeho království trvá navěky, jeho vláda nad všemi pokoleními!

Výklad Daniel 3:26-33

Nikdo z přítomných si už ani nevzpomněl na velkou zlatou sochu, vystavenou s takovou okázalostí. Zažili přítomnost živého Boha a všichni se báli. Židovský národ kvůli svým hříchům a neposlušnosti vůči Hospodinu prohrál válku proti Babylonu. Nyní ale hebrejský Bůh porazil bohy Babylonu a vysvobodil nadpřirozeným způsobem tři mládence z ohnivé pece.

Před elitou svého národa pokořený Nabukadnezar vzdal chválu Bohu židů a přikázal všem v celé Babylonské říši, aby si nedovolili pod trestem smrti říci cokoli rouhavého proti Bohu hebrejských mládenců. Bylo správné, že král učinil veřejné vyznání a snažil se vyvyšovat nebeského Boha nad všechny ostatní bohy. **Neměl ovšem právo ani občanské ani mravní, aby hrozil lidem smrtí za to, že neuctívali pravého Boha, právě tak jako neměl právo nařizovat, aby vrhali do plamenů všechny, kteří odmítli uctívat zlatou sochu. Bůh si nevynucuje poslušnost lidí. Každý člověk má svobodnou vůli, aby si vybral, komu chce sloužit.** Vysvobozením svých věrných služebníků dal Bůh najevo, že stojí na straně utiskovaných. Pokáral tím všechny mocné na zemi, kteří se stavějí proti moci nebes. Tři hebrejští mládenci dosvědčili před celým babylonským národem svoji víru v jediného živého Boha, kterého uctívali. V hodině své zkoušky si vzpomněli na zaslíbení:

Izajáš 43:2 ²Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud. Půjdeš-li ohněm, neshoříš, plamen tě nespálí.

Z Nabukadnezara se stále ještě nestal demokratický a láskyplný panovník. Tato událost byla teprve druhou etapou v příběhu jeho obrácení. Potřeboval ještě jednu, tvrdší lekci k úplné záchraně. Verše 31 až 33 se tematicky vztahují ke kapitole čtvrté. Tuto kapitolu totiž z větší části napsal sám mocný král. Je to příběh jeho konečného obrácení.

Poučení pro dobu konce

Třetí kapitola ukazuje, co se stane, když se civilní moc snaží vynutit určitou formu náboženství. Státní moc nemá právo znásilňovat svědomí svých občanů a nutit je věřit nebo nevěřit nebo se chovat v náboženském kontextu určitým způsobem. Koho lidé uctívají, komu nebo čemu věří, musí být ponecháno jejich svobodnému rozhodnutí a svědomí. Každé

vyučování vede k pronásledování a konečně k eliminaci těch, kteří nesouhlasí. **Ve třetí kapitole došlo ke spojení církve a státu.** Odmítnutí uctívat sochu bylo považováno za zradu a byl vydán univerzální **výnos smrti**. Ze strachu před následky se velká většina podrobila vyžadovanému jednání. Na pláni Dura došlo k tomu co Bible nazývá tříbení. Bůh měl ve třech mládencích tzv. ostatek, který Mu byl věrný, i když bylo zřejmé, že je to bude stát život. I v době konce bude mít Bůh svůj ostatek.

Zjevení 12:17 Tehdy se drak na ženu rozhněval a odešel svést boj s ostatními z jejího semene, kteří zachovávají Boží přikázání a drží se Ježíšova svědectví.

Bůh v osobě Božího Syna ale vstoupil do situace a zázračným způsobem svůj lid, v tomto případě tři mládence, zachránil. Mnozí z těch, kteří je chtěli zabít, přitom ztratili svůj vlastní život.

V době konce musí mít Boží lid víru, jakou měli tři mládenci v ohnivé peci. Víru, která nezakolísá, ani když jde o život. Pro Boží lid jsou příkazy hříšných smrtelníků, když odporují přikázáním živého Boha, naprosto bezvýznamné. **V posledních dnech historie země se bude opakovat podobná situace, jakou zažili tři hebrejští mládenci.**

Zjevení 13:14-18 šelma ze země ¹⁴rozkazuje obyvatelům země, aby postavili sochu – obraz té šelmy, která měla ránu od meče, ale ožila. ¹⁵Bylo jí dáno, aby do sochy – obrazu té šelmy vdechla život, takže ta socha – obraz mluvila a vydala rozkaz, že zemřou všichni, kdo před ní nepokleknou. ¹⁶A nutí všechny, malé i velké, bohaté i chudé, svobodné i otroky aby měli na pravé ruce nebo na čele cejch, ¹⁷aby nemohl kupovat ani prodávat, kdo není označen jménem té šelmy, nebo číslicí jejího jména. ¹⁸Zde je zapotřebí moudrosti. Kdo tomu rozumí, ať spočte číslo té šelmy, neboť je to číslo člověka. To číslo je 666.

Ve třetí kapitole knihy Daniel vidíme důležitý princip. Doslovný Izrael byl v doslovném zajetí v doslovném Babylonu. Doslovný král se choval jako dravá šelma. Postavil doslovnou sochu – modlu a každému poručil, aby se doslovně této soše klaněl a uctíval ji. Doslovní židé, tedy tři mládenci, se odmítli doslovně klanět a uctívat, a proto byli vhozeni do doslovné hořící pece. Poté byli doslovně zachráněni z doslovných plamenů.

V době konce bude vše, co je v tomto příběhu doslovné a rozsahem lokální, duchovní a celosvětové. Moc, která bude v době konce vládnout světu, se biblickou řečí nazývá Babylon veliký, matka všeho smilstva a všech ohavností na zemi. Arogance tohoto systému, tedy duchovního Babylónu doby konce, je stejná jako za dnů Daniela arogance a pýcha Novobabylónské říše, kterou založil Nabopolasar a jehož slávu zvýšil Nabukadnezar II.

Zjevení 18:7-10 ⁷Myslí si o sobě: „Trůním, jsem královna! Nejsem vdova a nevím, co je žal.“ ⁸V jediný den proto přijdou její rány: smrt, nárek a hlad; a bude spálena ohněm, neboť Pán Bůh, který ji soudí, je silný. ⁹Králové země, kteří s ní smilnili a hýřili, ji budou oplakávat a budou nad ní kvílet, až uvidí dým jejího pálení. ¹⁰Pro hrůzu jejích muk zůstanou stát zdálky

a řeknou: „Běda, běda, město veliké, Babylone, město mocné – tvůj ortel přišel v jedné hodině!“

Hospodin zasáhne mocně ve prospěch těch, kteří budou věrní jeho přikázáním, stejně jako zasáhl tenkrát v ohnivé peci.

Jenom Bůh si zaslouží uctívání, protože je Stvořitelem všech věcí. Následující verše vysvětlují, že tím Stvořitelem je Ježíš Kristus.

Jan 1:3 ³Všechno povstalo skrze něj a bez něj nepovstalo nic, co je.

1. list Koloským 1:16-17 ¹⁶Vše v nebi i na zemi bylo stvořeno jím – to, co se vidí i co se nevidí, trůny i panství, vlády i mocnosti. Skrze něj a pro něj bylo stvořeno vše ¹⁷a on je přede vším a jím všechno stojí.

Ovšem Bůh nikoho nenutí, aby s Ním měl vztah. Vše je dobrovolné, protože Bůh je láska.